

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου τής Παιδείας ως τὸ κατ' ἑξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐπὶ τὴν ἡλικίαν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἄλλοις ἀρχαίοις ἀρχαίοις τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ἘΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ἘΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 23 Μαρτίου 1902

Ἔτος 24^{ον}. — Ἀριθ. 12

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Ἡ Κάνυα, ἡ ὁποία ἔτρεχεν ἐμπρός, ἤρχισεν ἔξαφνα νὰ γαυγίη, κύπτουσα τὴν κεφαλὴν ἄνωθεν χάσματος, τὸ ἑποῖον δὲν ἐφαίνετο βαθύ.
— Βάλτος! ἐφώνησε περιχαρῆς ἡ Εἰρηνοῦλα.
— Μὰ δὲν ἔχει πιά νερό, εἶπεν ἡ Γουίλελμίνα πλησιάζουσα.

Ἡ δυστυχὴς Λενέττα, ἡ ὁποία ἐνόμισε πρὸς στιγμὴν ὅτι ἐτελείωσαν τὰ δεινὰ τῆς, δὲν ἠμπόρесе νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα ἐνώπιον τῆς νέας αὐτῆς ἀπογοητεύσεως.
— Κύτταξε καὶ παρηγορήσου! τῆ εἶπεν ἡ Γουίλελμίνα.
Καὶ ἔδειξε τρία-τέσσαρα μεγάλα πεπόνια, μὲ φλοῖον ὑπέρυθρον, τὰ ὁποία εὐρίσκοντο εἰς τὸ βάθος τοῦ ξηροῦ βάλτου.
Ἀμέσως ἐπῆρεν ἕνα, τὸ ἔκοψε, καὶ ἔθλιψε τὴν ὑδρὰν τοῦ σάρκα εἰς τὸ στόμα τῆς Λενέττας. Ἡ Εἰρηνοῦλα ἔκαμε τὸ ἴδιον, καὶ μάλιστα ἔτρωγε τόσο ἀπληρῶς, ὥστε ἡ Γουίλελμίνα ἠναγκάσθη νὰ τῆς εἰπῆ:
— Φθάνει πρὸς τὸ παρὸν θάρρυστήστε.

Τὸ ὕψος τῆς εἶχε κάτι τὸ προστακτικόν, τὸ ὁποῖον ἐπεβάλλετο εἰς τὴν μικρὰν Παρισινήν. Ὑπήκουσε λοιπὸν καὶ ἔπαυσε νὰ τρώγῃ, ἀλλ' εἶχε τὴν πρόνοιαν νὰ τὰ κρεμάσῃ εἰς τὴν σέλλαν τῆς.
Ἡ δίψα κατηνάσθη, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἤρχισεν ἡ πείνα. Ὀλίγον μετεβλήθη ἡ ὄψις τοῦ ἐδάφους. Ἴσχυοί τινες θάμνοι ἐφαίνοντο μακρὰν, ἀλλὰ πλάσμα ζωντανὸν δὲν ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ φανῆ πουθενά.
Ἡ Γουίλελμίνα διηύθυνε τὸν ἵππον τῆς εἰς ἕνα σωρὸν θάμνων μαραμμένων. Ἐκεῖ ἀφίππευσε, καὶ ἐξήτασε μὲ προσοχὴν τὴν ρίζαν ἐκάστου φυτοῦ.
Ἡ Εἰρηνοῦλα καὶ ἡ Λενέττα τὴν παρηκολούθουν περίεργοι, καὶ ἐστέκοντο ὅταν ἐστέκετο καὶ ἐκείνη.
Ἀφ' οὗ ἠρέυνησεν οὕτω ἐπὶ ἕν τέταρτον

τῆς ὥρας, ἡ Γουίλελμίνα ἐσηκώθη διὰ νὰ γεμίσῃ τὸ ὄπλον τῆς, πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τῆς μικρᾶς Παρισίνης, ἡ ὁποία δὲν ἐνόουσε τί ἐπρόκειτο νὰ «σκοτώσῃ».

Εἰς τὴν ρίζαν τοῦ θάμνου ἐφαίνετο μόνον μία τρύπα, σκεπασμένη καθολοκληρίαν μὲ λεπτὸν ἰστόν ἀράχνης.
Ἡ Γουίλελμίνα τῆ ἐνευσε νάπομα-

Ἡ Γουίλελμίνα τοῦ ἐκατάφερε μίαν δυνατὴν κοντακιάν, ἡ ὁποία τὸ ἐφόνευσε, καὶ ἡ Λενέττα, πλησιάσασα ἐν τῷ μεταξῷ, ἐφώνησεν:
— Ματλαμέλλος!

— Ναι, ματλαμέλλος, γι' ἀγάπη τῆς Λενέττας, ποῦ εἶνε καλὸ κοριτσάκι, εἶπεν ἡ Γουίλελμίνα μειδιῶσα.
Ἐν ᾧ ἡ Βοεροπούλα ἐξηκολούθει τὸ παράδοξον κυνήγιόν τῆς, ἡ Εἰρηνοῦλα ἐπλησίασε τὸ ζῶον.
Ὁμοίως μὲ γιγαντιαῖον βάτραχον. Τούς μῆνας τῆς ξηρασίας, ὁ ματλαμέλλος σκάπτει μίαν τρύπαν καὶ μένει ἐκεῖ μέσα μέχρι τῆς ἐποχῆς τῶν βροχῶν. Σχεδὸν πάντοτε, μία ἀράχνη ἐπωφελεῖται τῆς τρύπας, διὰ νὰ ἐκτείνῃ ἐπ' αὐτῆς τὸν ἰστόν τῆς, ὁ ὁποῖος χρησιμεύει ὡς γριλλία εἰς τὸ μονάκριβον παράθυρον τοῦ ματλαμέλλου.
Ἡ Γουίλελμίνα ἐφόνευσε πέντε τοιαῦτα ζῶα, τὰ ὁποία ἀπετέλεσαν τὸ γεῦμα τῆς ἡμέρας ἐκείνης.
Μὲ ὄλην τὴν τὴν πείναν, ἡ Εἰρηνοῦλα ἠσθάνθη κατ' ἀρχὰς ἀθῆδαν

Ἡ Γουίλελμίνα ἐτράβηκε τὴν σκανδάλην καὶ τὸ τουφέκι ἐπῆρε φωτιάν. (Σελ. 89, στήλ. 6^η.)

διὰ τὸ φαγητὸν αὐτὸ ἄλλ' ἄμα τὸ ἐδοκίμασεν, εἶδεν ὅτι ἦτο πολὺ νόστιμον καὶ ἔφαγε περισσότερον ἀπ' ὅλους.
Μετὰ δύο ὥρας, εὐτυχῶς, τὸ τοπίον μετεβλήθη καθολοκληρίαν. Ἐνόμιζαν, ὅτι λεῦγαὶ ὀλοκληροὶ τὰς ἐχώριζαν ἀπὸ τὴν ἔρημον.
Πυκνότερον δάσος ἐφάνη, ἀυλακούμενον ἀπὸ ρύακας διαυγῆς. Ἡ Γουίλελμίνα ἐδῆλυσεν ὅτι θὰ ἐστάθμευσεν ἐκεῖ, διότι ἵππεῖς καὶ ἵπποι εἶχον ὁμοίως ἀνάγκην ἀναπαύσεως.
Ἀφοῦ ἔσθυσεν τὴν δίψαν τοῦ εἰς τὸ ρυ-

μὲ τὰ ὀνόματά των.) — Ὁ Θεσσαλικὸς Ἰάκινθος μὲ τὴν Σπαρτιάκιδα Σελινοῖδα (μὲ τὸ ὄνομά τῆς) καὶ Γλυκεῖαν Καρδίαν — ἡ Ὀνειροπόλος Ψυχὴ μὲ τὸν Ρωμαῖον Κισθρόνα (μὲ τὸ ὄνομά του) Βίγλαν, Ἰζέαν, Βασκοδέτων Ἀλτσεον καὶ Δόδοον Βόρωνα — ἡ Χακίη Μαργαρίτα μὲ τὴν Ἰδανικήν Γλυκίτητα, Κιακὸν Κρίστον (μὲ τὸ ὄνομά του) Κουσαμοδοῦν, Τραγιάσκων, καὶ Ἀστέρτα τῆς Ἀνατολῆς — ἡ Μαργαριτοφόρος μὲ τὸ Κένειον Ἄσμα, Εἰρωνείαν τῆς Εἰμαρομένης, Ἄσμα Νηρηίδος, Θαλασσινὸ Λουλοῦδι καὶ Ἰλίον, Μέλαθρον (μὲ τὰ ὀνόματά των) — ἡ Ἐρημίτις μὲ τὴν Μέλλουσαν Καλόγηρον, Ἀγκάθι τοῦ Ἀρσακείου, Βίγλαν καὶ Ἐσμεροῦλδαν (ἂν θέλουν μὲ τὰ ὀνόματά των.) — Ὁ Νέμος μὲ τὸ Ζιζάνιον Σχολεῖον, Ζουλέικαν, Ἰλίον Μέλαθρον Κάλωνα, Ρόδοον καὶ Κόρτε Ραπαδάκη.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἀρδύον τῆς Ἐρήμου (τώρα λοιπὸν εἰτελείωσαν τὰ βήσωνα, γράφε μου συχνότερα καὶ ὄχι τόσο βιαστικά) Δευκὸν Ἰάκινθον (εὐγε, ὦραϊα τὰ λέγει, δὲ τὸ ἐσπάζωμαι: ὁ νέος μας φίλος πρέπει, κατὰ τὸν Κανονισμόν, νὰ μου γράψῃ ὁ ἴδιος διὰ ψευδώνυμον.) Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν, Χαριτωμένῃ Μουρίτσαν, Ἄσπρο Ποτικίαν (σοῦ ἔστειλα τὸν τόμον 1898 καὶ ὅτι ἄλλο ἐξήγησε: μυθιστορήματα δημοσιεύω πάντοτε μεγάλων καὶ ἀνεγνωρισμένων συγγραφέων· αὐτὸ εἶνε ἀρχὴ ἀπαράβατο:) Νύκθην (ἔλαβα καὶ εὐχαριστῶ) Δαφροστρεφῆ Ναυαρχον (ὦραϊον τὸ Π. Πνεῦμα, ἀλλὰ πολὺ παλαιὸν καὶ γνωστὸν δὲν θάναφῆρον τίποτε περὶ ὧν μῶν γράφεις, ὥστε δὲν διατρέχεις κανένα κίνδυνον.) Ἐφρασίαν Κόρην (ἔλαβα ἐν τετραβίβιον σου καὶ δύο τῆς ἀδελφῆς σου, χωρὶς ταπεινούμενα γραμματόσημα:) Ἐφρασίαν Μαργαρίταν (χαίρω ποῦ ἐδισκεδάσατε τόσο ὦραϊα:) Ἑλληνικήν Ναυαρχίδα (θὰ ἰδῆς μετ' ὀλίγον ταπεινὰ καὶ ὅτι κρῖνης μόνου σου) Ἀβακόνι (ὄχι βέβαια, ἀλλὰς τε δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σοῦ τὰς ἐπιστρεψῶ: θὰν θὰ προκηρυχθῇ ὁ Διαγωνισμὸς μου τὰς ξαναστέλλεις, μαζὶ μὲ τὰς νέας ποῦ θὰ ἔχῃς κάμη ἕως τότε:) Ἐξόριστον Ναπολέοντα. Χρυσόπτερον Ἀλκυόντα, Κ. Δ. Μακρῆν (ἔστειλα:) Ἀργὸ Μετεσέδακι (σήμερον ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου κατὰ τὸν Κανονισμόν, πρέπει νὰ μου στείλῃ μίαν δραχμὴν.) Καρδιογνώστην (εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντοῦν αἱ Ὀδηγίαι πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.) Σμαράγδινον: Περιδέραιον (χαίρω ποῦ σου ἀρέσει τόσο πολὺ ἡ ἐφετηνὴ ὕλη· εἰ καλὰ, ἂν εἶχαμεν μεγαλύτερον φύλλον· ἀλλὰ ἤξευρες, ὅτι αἱ ἀπόπειραι μας πρὸς αὐτῆς, ἄλλοτε ἐναυάγησαν. . .) Μή-μου-ἄπτου (διηγῆματα πρὸς δημοσιευσίν δὲν δέχομαι· ἂν θέλῃς ὅμως νὰ μου το στείλῃς ἀπλῶς διὰ νὰ τὸ διαβάσω, εὐχαριστῶς· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας:) Συριανὴν Ὀρίοντα (τὰς λύσεις σου τῶν φύλλων 5-7 ἀφήρεσα, κατὰ τὴν παραγγελίαν σου.) Γομφασιον Χίου (ἔχει καλῶς:) Διονυσίδα Πηγῆν (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ ἐπόμενον.) Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας (πολὺ ἐλυπήθην διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπῆς μας φίλης, ἀσπάζομαι τὴν Ἀργυρῶν Στριζερῶν) Μωστρηιώδη Φύσιν (εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς γαλλικὰ γραμματόσημα τῶν 10 centimes: χαίρω δι' ὅσα καλὰ γράφεις· θὰ συμπέριληθῆς εἰς τὸν Διαγωνισμόν· προτάσεις Μ. Μυστικῶν μόνον μὲ ψευδώνυμα γίνονται:) Πειραικήν Νύκτα (δὲν ἔλαβα τὰς δύο προηγουμένας ἐπιστολάς σου· κρίαι!) Νέον Ναυτην (ἔστειλα:) Θ. Π. Τριχογυλίδην (ὁ Α. Π. ἤλθε καὶ παρέλαβε τὰ γραμμ., τώρα πλέον συνεννοήσου μαζὶ τοῦ ἀπ' εὐθείας, διότι ἐγὼ ἀδυνατῶ νὰ μεσολαβῶ) Μαύρην Προσωπιδόφρον (πολλὰς πληροφορίας ζητεῖς: εἰμπορὸν νὰ δημοσιεύω τόσο:) Ἐσπερίαν Ἀδραν (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές:) Ἀνοιτιάτικην Βραδύαν,

Ἐξόριστον Ἑλληνα (θερμότητὴ ἡ ἀγάπη σου, καὶ εἶθε νὰ διατηρηθῇ) Ζήτω ἡ Ἑλλάς (εὐπρὸς λοιπὸν, ἀπὸ σὲ ἔπαρται) Μελιχρῶν Ἀκίττα ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητριά μου) Ἐρυθρὸν Νέφος (εὐγενέστατα τὰ αἰσθημάτα τῆς ἐπιστολῆς σου· μὰ πάλιν θέλεις νὰ ἀλλάξῃς ψευδώνυμον; διατὶ;) Ἄρθος τῆς Κερκύρας (πάντοτε ἀνυπόμονος! καὶ παπᾶς, ἂν ἦσυν μὲ τὴν ἀρὰδα σου διὰ ἐπηγάινες:) Ἀπολεσθερτα Παράδεισον (ἔστειλα: εὐχαριστῶ ποῦ μου γράφεις μὲ μεγάλα γράμματα, διὰ νὰ κατανοῶν αἱ ὀλίγον τὰ μάτια μου ἀπὸ τὰς φιλογραφίας μερικῶν:) Α. Ν. Βουρλούμη (διατὶ δὲν σημειώης καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου; εἶνε δυνατὸν νὰ τα ἐνθυμοῦμαι ἀπέξω; ἔλαβα τὰς Ἀσκήσεις σου, ἀλλὰ τί νὰ τὰς κάμω; δὲν ἀνεγνώσες λοιπὸν τὸν Κανονισμόν; . . .) Μελαχρῶσιν Νηροπούλαν (Βραβεῖον ἔστειλα· μὴ ἐρωτᾷς εἰ χαρὸς ἔκαμεν ἡ Κικὴ διὰ τὰ γραμματόσημα! ἀκούς ποῦ δὲν θέλει καὶ ἑλληνικὰ;) Συριανὴν Ξανθοῦλαν (εὐχαριστῶ πολὺ· διὰ νὰ σοῦ εἶπω τὰρχικὰ τῆς Ἀγροτικῆς Ζωῆς πρέπει νὰ μοῦ το γράψῃ ἡ ἴδια:) Ροδόχρῶν Βιολέτταν, Φιλόμουσον Νεανίδα (δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον· ἀλλὰ πιθανόν νὰ μὴ ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου:) Ἀμαρυλλίδα (καλῶς ἤλθες!) Μή-με-λησθῶν (ὅπως καὶ ἐγὼ δὲν εἰς λησθῶν) Ἑλληνα Κ. Σοννεσιᾶ, Ρόδιον Δόκιμον (ἔστειλα ὅτι ἐξήγησε: εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργείας:) Θαλασσῶν τῆς Ἀρδύου (καὶ ἐγὼ εἶμαι εὐτυχῆς ποῦ διαβάσω τὸ ἄρθρόν σου γραμματικῶς· ἀλλὰ διὰ νὰ ἀλλάξῃς ψευδώνυμον, πρέπει νὰ συμμορφωθῆς μὲ τὸν Ὀδηγόν) Ἀγρολούλουδον Ἀνδρόν (τὰς ἔλαβα:) Σπαθῆν τοῦ Ἀρτανιάν (βέβαια ἔχομεν καὶ Ἀρτανιάν) Ὁβελισκον τῆς Κλεοπάτρας (εὐγε ποῦ μου γράφεις τακτικὰ τὰ Παιδ. Πνεύματα ἀκατάλληλα:) Ἀθῶν Καρδίαν (εἰ πολλὰ γραμματόσημα! ἡ Κικὴ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ, πολὺ:) Ἄσμα Νηρηίδος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς δόσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 Μαρτίου θάπανησῶ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄλλοις δεκατὶ μέχρι τῆς 4 Μαΐου.
Ὁ χάρις τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὀπίου δὲν νὰ γράφῃς τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνισμῶν, ποιεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φιλίλλους, ἂν ἕκαστος περιεχῇ 3^{ον} φύλλα καὶ τιμᾷται φρ. 1

107. Λεξιγράφος.
Εἰς ζῶα, ὄχι εἰς ἄλλα, τὸ πρῶτόν μου θὰ ἰδῆς. Ἄλλ' εἰς τὰ ζῶα ἔλα τὸ δεύτερον θὰ εὐρῆς. Τὸ σύνολόν μου πόλις τῆν Τουρκίαν. Ποῦ θὰ εὐρῆς, ἐπιπίσω, μ' ἐυκολίαν.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀλκυόντιδος

108. Συλλαβογράφος.
Τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον, στοιχεῖα. Τὸ τρίτον μου κοινὴ ἀντωνυμία. Τὸ ὄλον εἶνε ποταμός, καὶ μάλιστα ἑλληνικός.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Πενθοῦσης Καρδίας

109. Τονογράφος.
Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀρίστη, Βαρειὰ πίπτω καὶ κτυπῶ. Ἄν δέ με ὀνομασίης, Εἰς τὰ ἄκρα σου οἴκου.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἄρθου τοῦ Μαύου

110. Αἰτιολογία.
Τὰ νεῖτά μου εἶνε πράγματα, Μαύρα τὰ γηρατειά μου. Χαροποιὰ ἡ θλίψι μου Τροπὴ τὸ δάκρυά μου.
Ἐστὴν ὑπὸ Χωρ. Χαρολάμην

111. Τρίγωνον κεκρυμμένον καὶ ἀνεστραμμένον.
1. — Ἡ σὺς ἀσφραγὸν εἶνε ζῶον.
2. — Τίς Ἑρακλεῖα φῖγει;
3. — Ἡ Σπυρίδης ἦτο πόλις ἀρχαία.
4. — Ζῆτει συμβουλάς.
5. — Τὸ ἦρξες;
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰφριγενείας

112. Δικτυωτόν.
***** = Ἀρχαῖος διάσημος στρατηγός.
***** = Ὀμηρικὴ Βασιλεύσασα.
***** = Χώρα τῆς Ἑλλάδος.
***** = Γεωργικὸν ἐργαλεῖον.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δαίμαργο Ποντίου

115. Φύρδην-μυγδῶν.
Ντῶ ρομφίνω τὰ ἀπιδία νῆρπ νειπνάσου ἀμειγυρόνου.
Ἐστὴν ὑπὸ Γεωργίου Α. Παπά

114. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.
Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ἡζουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ὀνομαστὸν Τιτᾶνα, τὰ δὲ δεύτερα σύζυγον ἀρχαίου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν.
1. Ζῶον. 2. Θεός. 3. Πρῶτ' ἡλικίαν χρόνων. 4. Ἡμέρα ἀναπαύσεως. 5. Τροφή. 6. Μέρος τοῦ σώματος. 7. Νῆσος τῆς Εὐρώπης.
Ἐστὴν ὑπὸ Ἡλία Κ. Παπαδήμα

115. Ἑλλισοσύμφωνον.
ου-ηει-ο-σοα-υιου ου-εου ου-ει-α-ιω
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Κρίνου

116. Γρέφος.
ην ην αι αι
ην Η ην αι ΟΔ αι εἰχῶν
ην πλάς ην αι αι
ην ην αι αι
Ἐστὴν ὑπὸ Σημ. Π. Ραγκούσικα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φιλίου 3
14. Ἐπαμει ὠνάς (ἐπ' ἀμῆν, ὄν, ὄας) — 15. Λαδῶνα (λα, ὄδ, γα.) — 16. Σκοτία-σκοτία. — 17. Ὁ παράς, ἡ Ταρσός.
18. Ρ. 19. Ἀνίθλας — 20. Πάντων χρημάτων μέτρον ἄνθρωπος. — 21. ΕΟΥΘΟΣ-ΑΡΑΡΑΤ [ἘΑ-θῆ, ὈΡοθῆ, ὙΑκινθος, ΕΠΤΑ-ἤ-ἤσος ΘΡουαλλίς, ὈΔσις, ΣΤΑυρός:] — 22. Νοῦς ὄρα καὶ νοῦς ἀκούει. — 23. αἱ Πάτραι εἶνε πόλις τῆς Ἑλλάδος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῦ ἀσφραγισμοῦ μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάττωτος θῶς 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀλλοιωταὶ τῶν 10 πληρῶνται ὡς 10 λέξεις.]

ΥΠὸ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ Α. Β. Υ. ΤΗΣ ΠΡΟΚΡΙΠ. ΣΕΝΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΡὸς ΔΙΑΔΟΣΙΝ ὉΦΕΛΙΜΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
42, ὁδ. Ἀκαδημίας

Σκοπὸς τοῦ Συλλόγου εἶνε ἡ ἐκδοσις βιβλίων συντεταγμένων εἰς γλώσσαν εὐληπτον καὶ πολυμῶνον εἰς εὐνήτην τιμὴν πρὸς μόρφωσιν τοῦ λαοῦ. Ἐκδίδεται ἐν βιβλίον κατὰ μῆνα ἔξ 80-100 σελ. καὶ τιμᾶται χαρτοδεδεμένον λεπτὰ 40 εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ Κρήτην καὶ 40 ἑκατ. τοῦ χρ. φράγκου εἰς τὸ ἔξωτερον. Οἱ ἐγγραφεμένοι συνδρομηταὶ διὰ τὰ 12 βιβλία τοῦ 1902 προπληρώνουσι δρ. 4 διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ Κρήτην καὶ φρ. 4 διὰ τὸ ἔξωτερον. (B-19)

Ἀναλλάξου εἰκονογραφημένα βιβλία πάσης πόλεως. Ἀπάντησις ἀσφαλεστάτη. — Διὰ Νίτσαν Α. Ἀλεξανδροπούλου, Ἀγίου. (B-20)

Ζητῶ ἀντάλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν μεθ' ὄλων τῶν Ροδίων καὶ τῶν κατοικοῦντων ἐν Ρόδῳ συνδρομητῶν (εἰ δυνατὸν μὲ τὸ ὄνομα καὶ ψευδώνυμον). — Ρόδιος Δόκιμος. (B-21)

άκιον, ο μικρός έμιλος διασκορπίσθη, και οι μὲν ἴπποι ἀπεμακρύνθησαν εἰς ἀναζήτησιν τρυφεροῦ χόρτου, ἡ δὲ Κάνυα και ὁ Μαρμιπῆς εἰς εὐρσειν λείας διὰ τὸ δευπνόντων, τὰ δὲ παιδία ἐξηπλώθησαν ὑπὸ τὸ φύλλωμα ἐνός μεγαλοπρεποῦς εὐφορβίου.

Ἡ Γουίλελμίνα, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν ἔμενεν ἀδρανής, ἠρεῦνα δεξιᾷ και ἀριστερᾷ. Μετ' ὀλίγον ἐσταμάτησεν ἐνώπιον δεινδρυλλίου, τὸ ὁποῖον κατέτριων μυριάδες σκωλήκων.

Πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τῆς Εἰρηνοῦλας, ἐπῆρε καμμιά τριανταριά ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἔντομα και τὰ συνέθλιψε μεταξὺ δύο πετρῶν. Εἰς τὸν πολτόν, ὁ ὁποῖος ἐσχηματίσθη, ἐδύθισε μίαν μίαν τὰς ὄψεις αἰχμᾶς τῶν βελῶν τῆς. Καὶ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς Εἰρηνοῦλας ἀπήντησεν, ὅτι ἡ γκοῦα περιέχει φοβερόν δηλητήριο.

— Τότε λοιπὸν τὰ βέλη σας θὰ εἶνε φαρμακερά !

— Ναί! αὐριο τὸ πρῶν θὰ τα στεγνώσω ἔστων ἥλιο, και τὸ παραμικρὸν κέντημά των θὰ διδῆ τὸν θάνατον, ἕνα θάνατον τρομερόν.

— Μὰ ποῖον λοιπὸν θέλετε νὰ σκοτώσετε ἔτσι; ἠρώτησεν ἡ Εἰρηνοῦλα, τρεμάσα ἀπὸ τὸ ἄγριον ὕψος τῆς συντρέφου τῆς.

— Τοὺς ἐχθρούς μου ! . . ἀπεκρίθη ἐκείνη λακωνικῶς.

Ἄλλὰ πρὶν ἀπὸ τοὺς «ἐχθρούς» τῆς Γουίλελμίνας, ἡ γκοῦα παρ' ὀλίγον νὰ φονεύσῃ κάποιον ἄλλον.

Τὴν ὥραν ποῦ ἔδυνεν ὁ ἥλιος, ἡ μικρὰ Λενέττα κατελήφθη ἀπὸ ἰσχυροὺς πόνους . . . Μήπως ἤγγισεν κανένα βέλος κ' ἐτρύπησε χωρὶς νὰ το ἐννοήσῃ τὴν λεπτήν τῆς ἐπιδερμίδα;

Τοῦτο ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξακριβωθῆ. Ἐν τούτοις ἡ μικρὰ ἐφαίνετο δηλητηριασμένη. Ἐπονοῦσε φρικτὰ και ἐξεφώνιζε σπαρακτικῶς.

— Ἄχ, Θεέ μου ! . . ἔλεγεν ἡ Εἰρηνοῦλα, καταφιλοῦσα τὰ ψυχρὰ χερᾶκια τῆς ἐξαδέλφῆς τῆς πῶς ὑποφέρει ! . . Ὅα πέθανῆ . . ἐξ αἰτίας μου ! . . Ἄχ ! διατὶ νὰ τὴν πάρω ;

Χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, ἡ Γουίλελμίνα ἔκοψε βιαστικὰ ἕνα κλάδον εὐφορβίου.

Ἐπειτα εἰσῆγαγε μὲ προσοχὴν τὴν λεπίδα τοῦ μαχαίριου τῆς μεταξὺ τῶν σπινθηριζόμενων ὀδόντων τοῦ κορασίου, και διανοίξασα οὕτω τὸ στόμα, ἀφῆκε νὰ εἰσρεύσῃ ὁ γαλακτώδης χυμὸς τοῦ φυτοῦ.

Χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμήν, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δεινδρύλλιον μὲ τὰς γκοῦα, ἔλαβε πολλὰς ἐξ αὐτῶν, τὰς συνέθλιψεν ὅπως τὰς πρώτας, ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν ἀνέμιξε και χυμὸν εὐφορβίου. Ἀφ' οὗ τὸ μῆγμα ἀνεκατεύθη καλά, ἐσχημάτισεν ἀπὸ αὐτὸ μίαν μικρὰν σφαῖραν και ἠνάγκασε τὴν Λενέτταν νὰ τὴν καταπιῆ ὡς χάπι.

Ἡ Εἰρηνοῦλα τὰ ἔχασεν ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ἐξαδέλφη τῆς θάπέθνησκεν ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἀπαίσιον ἐκεῖνο ἱατρικόν, και ἔκαμνεν ὡς τρελή.

— Μὴ φοβεῖσθε, εἶπεν ἡ Βοσροπούλα ἡ γκοῦα πολεμεῖται μὲ τὴν γκοῦαν, εἶνε τὸ μόνον ἀντιδοτόν κατὰ τοῦ ἰδίου τῆς δηλητηρίου. Ὁ πάππος μου μοῦ το ἔμαθεν ἄλλως τε εἶδα νὰ το μεταχειρίζωνται συχνὰ οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς. — Ὅσον διὰ τὸν χυμὸν τοῦ εὐφορβίου, ὁ ὁποῖος εἶνε δηλητηριώδης διὰ μερικά ζῷα, διὰ τὸν ἀνθρωπῶν ἐνεργεῖ ὡς δραστήριον ἐμετικόν.

Μὲ ὄλην τὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποῖαν εἶχεν εἰς τὴν Γουίλελμίαν, ἡ Εἰρηνοῦλα δὲν ἠσύχασεν ἐντελῶς.

Μὲ ὀφθαλμοὺς δακρυσιμένους, μὲ χεῖλην ὠχρὰ και τρέμοντα ἀπὸ τὸν φόβον, ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν τῆς, ἐκύτταζε τὴν μικρὰν ἀσθενῆ. Μία ἰδέα ἐπίμονος τὴν κατέχευε:

— Ὅα πέθανῆ . . και θὰ πεθάνῃ ἐξ αἰτίας μου.

Ἦτο λοιπὸν δυνατόν ἡ κακὴ τῆς πράξις νὰ φέρῃ δυστυχίαν εἰς τὴν ἀγαπητὴν Λενέτταν ;

— Ἐγὼ ἔπειτα, ἐσυλλογίζετο διατὶ νὰ μὴ τιμωρηθῶ μόνον ἐγὼ ; . . Ἄχ, πῶς ὑποφέρει τὸ κακόμοιρο τὸ κοριτσάκι και νὰ μὴν εἰμπορῶ νὰ τῆς κάμω τίποτε, ἐγὼ που εἶμαι ὁ δῆμιος τῆς ! . . Ὡ, Θεέ μου ! ὡσεὶ τὴν Λενέτταν και τιμώρησε ἐμέ ! . . Λυπησῶ τὴν θεῖαν Παυλίαν που θὰ λυπηθῆ τόσο ! . .

Ἐν ᾧ ἡ Εἰρηνοῦλα ἐβασανίζετο τοιούτοτρόπως, ἡ μικρὰ ἀσθενῆς, πλήρης ἐμπιστοσύνης πρὸς τὴν φίλην τῆς, κατέπιε γενναίως τὸ σιχαμερὸν ἱατρικόν πού τῆς ἔδωκε. Τώρα προσῆλυνε ἐπὶ τῆς Γουίλελμίνας τὰ μάτια τῆς, φλογερά ἀπὸ τὸν πυρετόν, τὸν ὁποῖον τῇ ἐπροξένει ἡ δηλητηρίασις.

Ἄλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον οἱ πόνοι ὀλιγόσπευσαν. Ἡ Λενέττα ἔπαυσε νὰ συστρέφεται και νὰ φωνάζῃ, και ἐπιτελοῦς ἠμπόροσε νὰποκοιμηθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Γουίλελμίνας, ἡ ὁποία τὴν ἐκράτει ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς.

Τότε μόνον ἡ ἐξαδέλφη τοῦ Πίετ Οὐὲς ἀφῆκε τὴν συγκίνησιν τῆς ἐλευθέραν. Δύο χονδρὰ δάκρυα ἔρρευσαν κατὰ μῆκος τῶν παρειῶν τῆς.

Λυγμὸς ἐξέφυγεν ἀπὸ τὸ στήθος τῆς Εἰρηνοῦλας.

— Σοῦτ' ἔκαμην ἡ Γουίλελμίνα, θετούσα τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα τῆς. Νὰ μὴ τὴν ζυπνήσωμε ! . . Ἐσώθη . .

Ἡ Εἰρηνοῦλα ἐγονάτισε, ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας τῆς, ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν κ' ἐψιθύρισε μὲ κατάνυξιν : — Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ !

Ἐπειτα, βυθίσασα τὸ πρόσωπον εἰς τὴν χλόην, διὰ νὰ μὴ ταραξῆ τὸν ὕπνον τῆς Λενέττας, ἔκλαυσεν, ἔκλαυσεν, ἐν ᾧ τὸ

σῶμά τῆς συνεταράσσετο ἀπὸ σπασμοῦς. Τότε δύο χεῖρες τὴν ἐσῆκωσαν, και ἡ φωνὴ τῆς Γουίλελμίνας τῆ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ αὐτὶ :

— Ἦσυχάσατε, σᾶς παρακαλῶ . . Ἀῦριον θὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸν δρόμον μας. Μὰ μὴ κλαῖτε . . Ἡ Λενέττα δὲν θὰ ὑποφέρει καθόλου ἕως τὴν Λαίδουσιθ. Ἐπεράσαμεν πιά τὴν ἔρημον ἀπὸ ἐδῶ κ' ἐμπρὸς δὲν θὰ μας λείψῃ τίποτε.

Τὸ ὕψος τοῦ κορασίου ἦτο τόσο συγκινητικόν και τόσο θωπευτικόν συγχρόνως, ὡστε ἡ Εἰρηνοῦλα ἐξεπλάγη.

Ἀνῆγειρε τὴν κεφαλὴν.

Ἡ Γουίλελμίνα τῇ ἐμειδία τρυφερῶς.

Ἡ μικροῦλα, ἐξηπλωμένη ἐπάνω εἰς τὰς γούνας, ἐκοιμᾶτο ἠσυχώτατα.

Ἡ γλυκύτες τῆς ἀγρίας ἐκείνης κόρης, τῆς συνήθως τόσο ψυχρᾶς και ἐπιφυλακτικῆς, συνεκίνησε τὴν ἔνοχον Εἰρηνοῦλαν, ἡ ὁποία ἠθέλησε διὰ τῆς εἰλικρινεῖας νὰ ἐπιτύχῃ τῶρα τὴν συγγνώμην τῆς. Καί, μολονότι πολὺ ἐπληγόνετο μὲ τοῦτο ἡ ὑπερηφάνειά τῆς, τῇ ἐξωμολογήθη τὰ πάντα.

Εἰς τὰς πρώτας λέξεις, τὸ πρόσωπον τῆς Γουίλελμίνας ἐσκυθρώπασεν . . ἡ ἀγανάκτησις και ἡ ἀποστροφή ἐζωγραφίσθησαν ἐπ' αὐτοῦ.

— Αὐτὸ που ἐκάμετε εἶνε πολὺ κακόν, εἶπεν ὕστερα ἔλπίζω, ὅτι ὁ Θεὸς και ὁ πατέρας σας θὰ σας συγχωρήσουν.

*

Τὴν ἐπαύριον, τὸ πρῶν ἑνωρίς, ἡ Γουίλελμίνα ὠδήγησε τὴν Εἰρηνοῦλαν και τὴν Λενέτταν εἰς μέρος ὠραῖον, δροσερόν και κατάφυτον.

Ἦθελε νὰφιερῶσῃ μερικὰς ὥρας εἰς τὸ κυνήγιον, και κατόπιν, νὰ ἐτοιμάσῃ ὅσα ζῷα θὰ ἐρόνευε, νὰ τα ψῆσῃ και νὰ τα φορτώσῃ εἰς τὸ ἄλογόν τῆς, διὰ νὰ μὴν εἶνε πλέον ἀναγκασμένη ἐν σταματᾷ παρὰ μόνον διὰ τὸν ὕπνον τῆς νυκτός.

Ἀπὸ τὸ πάθημά τῆς, ἡ Λενέττα δὲν ἠσθάνετο πλέον παρὰ μόνον ἕνα μούδιασμα εἰς τὰ μέλη. Ἡ πρωτὴ ἐκείνη ἀνάπαυσις θὰ τὴν ἔκαμνεν ἐντελῶς καλά.

Ἡ Γουίλελμίνα ἀνεχώρησε μὲ τὸν Μαρμιπῆν, ἀφίσασα τὴν Κάνυαν νὰ φυλάττῃ τὰ δύο κοράσια. Δὲν ὑπῆρχε δι' αὐτὰ οὔτε ἕγνος κινδύνου.

Τὸ κυνήγιον ὑπῆρξεν ἐκτάκτως γόνιμον. Δύο ὥρας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν τῆς, ἡ Γουίλελμίνα ὑπελόγιζεν, ὅτι τὰ ζῷα που ἐρόνευσεν ἦσαν ἀρκετὰ νὰ θρέψουν ὄλην τὴν συντροφίαν ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας. Ἄλλ' εἰς πολὺ ὀλιγώτερον διάστημα, θὰ ἔφθαναν εἰς τὴν Λαίδουσιθ.

Τὸ κοράσιον ἐχώρισεν μίαν καλὴν μερίδα διὰ τὸν Μαρμιπῆν, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπερίμενε νὰ τον προσκαλέσουν δύο φορὰς διὰ νάρησιν τὴν εὐωχίαν . .

Καὶ ἐν ᾧ ὁ φίλος τῆς ἐξέσχιζε και κατεβρόχιζεν, ἡ Γουίλελμίνα ἐσυλλογι-

ζετο μὲ τί τρόπον ἠμποροῦσε νὰ μεταφέρῃ τὸ φορτίον τῆς.

Ἐξαφνα ἐνθυμήθη, ὅτι, ἀναχωροῦσα ἀπὸ τὸ Ζοννενατράαλε, εἶχε πάρῃ μαζί τῆς ἕνα κουβάρι χονδροῦ σπάγου.

Ἐψάξεν εἰς τὴν τσέπην τῆς, και μαζί μὲ τὸ κουβάρι, εὗρηκε κ' ἕνα ζαρωμένον χαρτί.

Τὸ γράμμα τοῦ Μπαμποῦ, τὸ εἶχε ἐσχάσῃ ὀλωσδιόλου, εἶπε, χωρὶς νὰ δώσῃ μεγάλην σημασίαν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν, τὴν ὁποῖαν τὰ τελευταῖα γεγονότα ἐξεδίωξαν ἀπὸ τὴν μνήμην τῆς.

Και ἀφ' οὗ συνέδεσε μὲ τὸν σπάγον τὰ διάφορα θηράματα, τὰ ἐσκορπισμένα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐκάθησε παρὰ τὴν ρίζαν ἐνός δένδρου διὰ νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα, ἐν ᾧ ὁ Μαρμιπῆς ἀπετελείετο τὸ γεῦμά του.

Ἦτο γραμμένον ἀγγλιστί. Ἄλλὰ και ὁ γραφικὸς χαρακτῆρ και αἱ πολλαὶ ἀνορθογραφίαι ἐπρόδιδον τὴν χεῖρα ἀμαθοῦς.

Συγκίνησις ὑπερέταξῃ ἐζωγραφίζετο εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ κορασίου, αἱ παρειαί τῆς ὠχρεῖαν και ἡ ἀναπνοὴ τῆς διεκόπτετο, ἐφ' ὅσον το ἀνεγίνωσκε μετὰ κόπον. ("Ἐπεται συνέχεια) KIMON ΔΑΚΙΑΝΗΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Paul Roland]

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΑΘΗΤΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Ἄγαπητοί μου,

Εἰς τὴν προηγούμενην μου ἐπιστολήν, ἔλαβα ἀφορμὴν νὰ ἐνθυμῆθῶ τοὺς μαθητὰς δημοσιογράφους και νὰ σας εἰπῶ ὀλίγας λέξεις περὶ τῶν κυρίων αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι χαρίζου νὰ συμβουλάσῃ, εἰς ἡλικίαν κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐπρεπε μόνον νὰ δέχωνται. Σήμερον θὰ σας ἐμιλήσω δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἐκτενεστερον, διότι εἶνε ἕνα κακόν τὸ ὁποῖον ἐπλεόνασε, μία ἐπιδημία, ἡ ὁποία ἔχει ἤδη πολλὰ θύματα εἰς τοὺς μαθητικὸς κύκλους, και ἀπειλεῖ περισσότερα.

Πληροφοροῦμαι τῶντι, — και πολλάκις ἔτυχε νὰ το γνωρίσω ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως, — ὅτι μαθηταί, μικρὰς ὤψεπιτοπλείστον ἡλικίας, και ἐδῶ και εἰς τὰς ἐπαρχίας, ἐξήλωσαν προῶτως δόξαν δημοσιογραφικήν, και παραμελοῦντες τὰ μαθήματά των, καταγίνονται εἰς ἐκδοσὶν ἐφημερίδων και περιοδικῶν.

Τὰ μικροσκοπικὰ και ἡμερόβια αὐτὰ φύλλα, φαινόμενα ἀτάκτως ὡς κομῆται και

μεταβάλλοντα συχνὰ τίτλον και σχῆμα, ὡς ἡ σελήνη φάσεις, ἐκδίδονται ἄλλα μὲν τυπωμένα, ἄλλα δὲ διὰ πολυγράφου και ἄλλα ἐπὶ τὸ ἀπλούστερον χειρόγραφα. Ὅλα ὅμως, — τούλάχιστον ὅσα ἔτυχε νὰ ἰδῶ, — διακρίνονται διὰ τὴν ἀσυναρτησίαν τῆς ὕλης των, διὰ τὰ φρικτὰ ὀρθογραφικὰ και συντακτικὰ των λάθη, και διὰ τὸν γελῶτον στόμον μὲ τὸν ὁποῖον πραγματεύονται δῆθεν τὰ σοβαρὰ ζητήματα.

Ὅπως σᾶς ἔλεγα και προηθῆς, ἐκεῖνοι πρὸς τοὺς ὁποίους χαρίζουν κατὰ προτίμησιν τὰς συμβουλάς των, εἶνε ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, ὁ Γυμνασιάρχης ἡ ὁ Σχολάρχης. Ἐνίοτε καταδέχονται νὰ δώσουν καμμίαν συμβουλήν και πρὸς κανένα καθηγητὴν ἡ διδάσκαλον. Ἄλλὰ κομικώτεροι τῶν συμβουλῶν των εἶνε οἱ ἔπαινοι, τοὺς ὁποίους εὐδοχοῦν κάποτε νὰπονομήσουν. Ἐξαφνα, ὅταν εἶνε εὐχαριστημένοι μὲ τὸν Γυμνασιάρχην, τὸν ὀνομογραφίαι ἐπρόδιδον τὴν χεῖρα ἀμαθοῦς. Συγκίνησις ὑπερέταξῃ ἐζωγραφίζετο εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ κορασίου, αἱ παρειαί τῆς ὠχρεῖαν και ἡ ἀναπνοὴ τῆς διεκόπτετο, ἐφ' ὅσον το ἀνεγίνωσκε μετὰ κόπον. ("Ἐπεται συνέχεια) KIMON ΔΑΚΙΑΝΗΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Paul Roland]

Ἐκτός τῶν ἀθρῶν, τῶν συμβουλευτικῶν και παρανετικῶν, αἱ ἐφημερίδες αὐταὶ δημοσιεύουν και φιλολογικὴν ὕλην: ποιήματα, χρονογραφήματα, διηγήματα, και μυθιστορήματα . . πρωτότυπα. Φαντασθῆτε πλεῖν τί εἶνε.

Μὴ νομίζετε ὅμως, ὅτι δὲν κάμνουν και διαγωνισμοὺς. Μία τριαυτὴ ἐφημερίς ἐπροκήρυξε διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν ἐπιποίας «κατὰ τὸ εἶδος τοῦ Ὀμήρου» ἀνήγγειλε δὲ ὅτι τὰ χειρόγραφα θὰ ὑποβληθοῖν εἰς «πενταμελῆ ἐπιτροπὴν ἀποτελουμένην κατὰ τὰ τρία τέταρτα ἐκ λογίων και φιλολόγων.» Εἰμπορεῖτε σείς νὰ μου εἰπῆτε πόσον εἶνε τὰ τρία τέταρτα τοῦ πέγτε; Πόσοι δηλαδὴ θὰ εἶνε οἱ λόγιοι και οἱ φιλόλογοι, οἱ ὁποῖοι θάποτελοῦν τὴν ἐπιτροπὴν ; . . Ἄν θέλετε τώρα και διῆγμῃ σοβαρὰς ἀρθρογραφίας, ἰδοὺ περισηπῆ, ἀπὸ μίαν ἄλλην ἐφημερίδα:

«Βαίνομεν κατὰ κρημνῶν. Τὸ σκάφος τοῦ Γυμνασίου ἐξετρογιόσθη και ἀπειλεῖται καταγίς. Κύριε Ὑπουργέ, εἶνε καιρός νὰ αἰσθανθῶμεν τὴν σπιθαράν σας χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἀύχενος τοῦ αἵτιου, δι' ὃν εὐκαιρον τυγχάνει νὰνακράξωμεν τὸ τοῦ λατίνου ποιητοῦ. Οὐαί τοῖς ἠττηθεῖσι !» Οὐαί, πραγματικῶς ! . .

Ἰδοὺ και ἀπόσπασμα ἀπὸ μυθιστορήμα . . . πρωτότυπον :

« Ἡ κατεσκαμμένη αὐλαξ τῆς ὑπάρξεως μου ὠλισθαίνει ἡμέρα τῇ ἡμέρα, ἕως οὗ ἐπὶ τέλους ἐξερράγη σμερδαλέος ὁ κεραυνός.» Πολὺ πρωτότυπον μὰ τὴν ἀλήθειαν . .

Φεῖδομαι τῆς καλαισθησίας σας και δὲν ἐξακολουθῶ. Ἐρωτῶ μόνον: Οἱ ἀναγνώσταί των ἐντύπων, πολυγραφημένων

ἡ χειρογράφων αὐτῶν φύλλων ὠφελοῦνται τίποτε; Ὅχι βέβαια διότι δὲν πιστεύω νὰ εἶνε σοβρὰ ὠφέλεια ἡ ἱλαρότης, τὴν ὁποῖαν προξενοῦν αὐταὶ αἱ ἀσυναρτησίαι. Μία, δύο, ἐπιτελοῦς βαρύνεται κανεῖς και οὔτε δὲν γελᾷ.

Ὡφελοῦνται τούλάχιστον οἱ συντάκται των ;

Νὰ σας εἰπῶ : Ἄν το πάρῃ κανεῖς ὡς ἄσκησιν, ὡς θεματογραφίαν, εἰμπορεῖ νὰ ὠφελοῦνται. Ἄλλ' ὅταν ἡ ἄσκησις ὑπερβαῖν τὸ μέτρον, ὅταν χάριν αὐτῆς παραμελοῦν τὰ μαθήματά των, ὅταν ἡ ἐκδοσις τῆς χειρογράφου ἐφημερίδος πληροῦνται μὲ ἀπόρριψιν εἰς τὰς ἐξετάσεις, εἰμπορεῖ κανεῖς νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι οἱ μαθηταί - δημοσιογράφοι ὠφελοῦνται ; Καὶ πρόκειται μόνον περὶ τῆς ἠθικῆς ὠφελείας, διότι περὶ ὕλικῆς οὔτε λόγος. Ὡ, εἶμαι βέβαιος ὅτι οἱ μικροὶ δημοσιογράφοι ἐξοδεύουν ἐδῶ ὄλας των τὰς οικονομίας . . . Καὶ νὰ ἦτο μόνον αὐτὸ ! . .

Ἄλλ' ἡ μεγαλύτερα ζημία εἶνε ἡ γελιοποίησις. Γελιοποιοῦνται και δὲν το ἐννοοῦν. Γελιοποιοῦνται και νομίζουσι ὅτι αἴρουν θριάμβους. Ἐννοῦ νὰ γυμνάξεται κανεῖς ἑνωρίς εἰς τὸ γράφειν ὅλοι ὅσοι γράφουν σήμερον και διακρίνονται ὡς συγγραφεῖς ἡ ὡς ποιηταί, ἀπὸ μικροὶ ἠρχισαν. Ἄλλὰ νὰ ἐκθέτῃ κανεῖς τὰ φιλολογικὰ του γυμνάσματα ἐκτός τοῦ κύκλου τῶν γονέων του, τῶν στενῶν συγγενῶν του ἡ τῶν ἐμπιστῶν του φίλων — ὅπως εἶνε ἡ Διάπλασις παραδείγματος χάριν, — ἐκτός δηλαδὴ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ γελᾶσουν μὲ τὰ λάθη τοῦ ἀλλὰ θὰ τον συμβουλεύσουν, τοῦτο μοῦ φαίνεται πολὺ παράλογον. Οἱ δὲ συντάκται τῶν ἐφημερίδων αὐτῶν, τί κάμνουν ; Δημοσιεύουν τὰ γυμνάσματά των και ἔχου τὴν φιλοδοξίαν νὰ τα κυκλοφοροῦν ὅσω τὸ δυνατόν εὐρύτερον. Οὕτω περιέρχονται και εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχου καμμίαν ὄρεξιν διὰ συμβουλάς, και μόνον τὸν γέλωτά των χαρίζου προθύμως. Καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, μάθετέ το, εἶνε οἱ περισσότεροι . . .

Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶμαι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς. Δὲν γελῶ μετὰς ἀνοησίας τῶν μικρῶν, ἀλλὰ τοὺς συμβουλεύω. Ἐχω, βλέπετε, και μερικὰς λευκάς τρίχας, αἱ ὁποῖαι μοῦ δίδου ὄλον τὸ δικαίωμα πρὸς τοῦτο . . Δὲν ἠξέβρω ἂν οἱ μικροὶ δημοσιογράφοι θὰ τύχῃ νὰναγνώσουν τὰς γραμμάς ταύτας. Ἄλλ' ἀποτεῖνομαι πρὸς σᾶς. Προσέξτε νὰ μὴ σας κολλήσῃ ἡ ἐπιδημία αὐτὴ. Γράφετε, ὅσοι ἔχετε ὄρεξιν και καιρόν, διὰ νὰ γυμνάξεσθε, ἀλλὰ μὴ δημοσιεύετε κατ' οὐδένα τρόπον τὰ γυμνάσματά σας. Καὶ ἂν κανεῖς τῶν μικρῶν δημοσιογράφων σᾶς ζητήσῃ τυχὸν τὴν συνεργασίαν σας, νὰ τῷ ὑπενθυμησέτε εἰς ἀπάντησιν, ὅτι ὁ μαθητὴς πρέπει νὰ εἶνε μόνον μαθητὴς.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
Πρόεδρος τῆς «Νεότητος»
Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Ἀταβύριον Ρόδου
Εἰς τὸν 6θὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων
(Τὸ Διάπασμα τοῦ 1901, σελ. 402.)

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Πρὸ τριῶν ἡδὴ μηνῶν, ὁ Μὰξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Τζῶν Κόρτ εἶχον ἀποφασίσει νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν χώραν τὴν ἐκτετατομένην πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Γαλλικοῦ Κόγγου καὶ τοῦ Κάμεριον. Ἐμπαθεῖς κυνηγοί, δὲν ἐδίστασαν ν' ἀκολουθήσουν ἐν κερβάνιον, ἑτοιμοὶ ἀκριβῶς νὰ ἐκκινήσῃ ἀπὸ τὴν Λιμπρεβίλλην διὰ τὴν χώραν ἐκείνην, ὅπου ἀφθονοῦν οἱ ἐλέφαντες, ἤτοι πέραν τοῦ Βαγὰρ-ἔλ-Ἀβιάδ, μέχρι τῶν συνόρων τοῦ Βαργκιμὴ καὶ τοῦ Δάρφουρ. Καὶ οἱ δύο ἐγνώριζον τὸν ἀρχηγὸν τοῦ κερβανίου τούτου, τὸν πορτογάλον Οὐρδαξ, καταγόμενον ἀπὸ τὸ Λοάγκον, καὶ δικαίως χαίροντα φήμην ἐλεφαντοθήρα καὶ ἐμπόρου ἱκανοῦ.

Ὁ Οὐρδαξ ἀνήκεν εἰς τὴν Ἑταιρείαν ἐκείνην τῶν ἐλεφαντοθηρῶν, τὴν ὁποῖαν ὁ Στάνλυ, τῷ 1887—1889, συνήνησε παρὰ τὸ Ἴποτον, ἐπανεργουμένη ἀπὸ τὸ βόρειον Κόγγον. Ἄλλ' ὁ Πορτογάλος δὲν συνεμερίζετο τὴν κακὴν φήμην τῶν συναδέλφων του, οἱ ὅποιοι, ὡς ἐπιτοπλεῖστον, ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι ἐκυνήγουν ἐλέφαντας, παρεδίδοντο εἰς αἱματηρὰ ὄργια, καὶ τῶν ὁποίων, καθὼς λέγει ὁ ἀτρόμητος ἐξερευνητὴς τῆς Κεντρῶς Ἀφρικῆς, κάθε μῦρον ἐλεφαντόδοντος εἶνε βαμμένον μετ' ἀνθρώπινον αἷμα.

Ὅχι!... ἓνας Γάλλος καὶ ἓνας Ἀ-

μερικανὸς ἤμποροῦσαν, χωρὶς ταπεινώσιν, νὰ δεχθοῦν τὴν συντροφίαν τοῦ Οὐρδαξ, καθὼς καὶ τὴν τοῦ ὁδηγοῦ τοῦ κερβανίου, τοῦ Κάμη ἐκείνου, ὁ ὁποῖος εἰς πᾶσαν περίστασιν θάπεδείκνυε τὴν ἀφοσίωσίν του καὶ τὸν ζῆλόν του.

Ἡ ἐπιχείρησις, καθὼς γνωρίζομεν, ὑπῆρξεν εὐτυχῆς. Ὁ Τζῶν Κόρτ καὶ ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, συνειθισμένοι εἰς τὸ ἀφρικανικὸν κλίμα, ὑπέμειναν μετ' ἠσυχίαν ἀντοχὴν τοὺς κόπους τῆς μακρᾶς ἐκείνης ἐκδρομῆς. Ὀλίγον ἰσχυρότεροι βεβαίως, ἀλλ' ἐντελῶς ὑγιεῖς ἐπέστρεφον εἰς Λιμπρεβίλλην, ὅταν ἡ κακοτυχία τοὺς ἐφραξεν ἀποτόμως τὴν ὁδὸν τῆς ἐπιστροφῆς. Χίλια πεντακῶσια ἕως χίλια ἑξακῶσια χιλιόμετρα τοὺς ἐχώριζαν ἀκόμη ἀπὸ τὸ τέσμα' ἀλλὰ τὸ κερβάνιον εἶχε διαλυθῆ καὶ ὁ ἀρχηγὸς του εἶχεν ἀποθάνῃ.

Τὸ «Μέγα Δάσος», ὡς ἐπωνόμασεν ὁ Οὐρδαξ τὸ δάσος ἐκεῖνο τοῦ Οὐμπάγκη, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχον καταφύγη, ἦτο ἄξιον τοιαύτης ὀνομασίας.

Εἰς τὰ γνωστὰ μέρη τῆς γῆνης σφαιρᾶς, ὑπάρχουν τοιαῦτα ἐκτάσεις, σκεπασμένα ἀπὸ ἑκατομμύρια δένδρων καὶ ἐχουσαι ἐπιφάνειαν μεγαλητέραν ἀπὸ τὰ περισσότερα κράτη τῆς Εὐρώπης.

Μεταξὺ τῶν μεγαλητέρων τοῦ κόσμου, κατατάσσονται τὰ τέσσαρα δάση, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν, εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν, εἰς τὴν Ἀσιατικὴν Σιθῆριν καὶ εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἀφρικὴν.

Τὸ πρῶτον, ἐκτετατότατον πρὸς βορρᾶν μέχρι τοῦ Οὐδσωνίου Κόλπου καὶ τῆς γερσονήσου Λαδραδὸρ, καλύπτει, εἰς τὰς ἐπαρχίας τοῦ Κεμπέκ καὶ τοῦ Ὀντάριο, ἀρκτικῶς τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου, ἐπιφάνειαν μῆκους μὲν διςχιλίων καὶ ἑπτακοσίων πεντήκοντα χιλιομέτρων, πλάτους δὲ χιλίων ἑξακοσίων.

Τὸ δεύτερον, εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Ἀμαζονίου, βορειοδυτικῶς τῆς Βραζιλίας, καλύπτει ἑκτασιν τριςχιλίων καὶ τετρακοσίων χιλιομέτρων εἰς μῆκος, καὶ διςχιλίων εἰς πλάτος.

Τὸ τρίτον, μετ' ἑξακῶσια χιλιόμετρα ἐφ' ἐνὸς καὶ διςχιλίων ἐπτακῶσια ἀφ' ἑτέρου, σκεπάζεται μετὰ τὰ πελώρια κωνοφόρα του, ὕψους ἑκατὸν πενήκοντα ποδῶν, μέρος τῆς μεσημβρινῆς Σιθῆρας, ἀπὸ τῶν πεδιάδων τοῦ Ὀδίου πρὸς δυμᾶς, μέχρι τῆς κοιλάδος τοῦ Ἰνδιγιάνκα πρὸς ἀνατολὰς.

Τὸ τέταρτον ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς κοιλάδος τοῦ Κόγγου μέχρι τῶν πηγῶν τοῦ Νείλου καὶ τοῦ Ζαμπέζου, ἐπὶ ἐπιφανείας, ἡ ὁποία δὲν ἐμετρήθη ἀκόμη ἀκριβῶς, ἀλλὰ πιθανῶς ὑπερβαίνει τὴν τῶν τριῶν ἄλλων. Ἐδῶ τῶντι ἀπλοῦται ἡ ἀπέραντος καὶ ἀγνωστῆς χώρα, τὴν ὁποῖαν παρουσιάζει ἡ ζώνη αὐτῆ τῆς Ἀφρικῆς, ἢ παράλληλος πρὸς τὸν Ἰσημερινόν,

πρὸς βορρᾶν τοῦ Ὀγαβίου καὶ τοῦ Κόγγου, κατέχουσα ἑκτασιν ἐνὸς ἑκατομμυρίου τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, ἤτοι δύο φορές ὅσον εἶνε ἡ ἐπιφάνεια τῆς Γαλλίας!

Δὲν ἐλησμονήσατε βέβαια, ὅτι ὁ πορτογάλος Οὐρδαξ ἐσυλλογίζετο νὰ μὴ διασχίσῃ τὸ δάσος αὐτό, ἀλλ' ἀπλῶς νὰ το περιεκάμψῃ. Ἄλλως τε, πῶς ἦτο δυνατόν νὰ κυκλοφορήσῃ τὸ ἀμάξιον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λαβυρίνθου ἐκείνου; Ναι μὲν τὸ ταξίδιον θὰ παρετεινετο ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, ἀλλ' ὁ δρόμος, τὸν ὁποῖον θὰ ἠκολούθει τὸ κερβάνιον, ἔξωθεν τοῦ δάσους, θὰ ἦτο πολὺ εὐκολώτερος, θὰ το ὠδήγει δὲ ἀσφαλῶς εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Οὐμπάγκη, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὰ ἐμπορεῖα τῆς Λιμπρεβίλλης.

Τώρα, αἱ περιστάσεις μετεβλήθησαν. Οὔτε ἀχθοφόροι πολυπληθεῖς, οὔτε φορτίον ἐλεφαντόδοντος, οὔτε ἀμαξῆ, οὔτε βόες, οὔτε ἀποσκευαί, τίποτε πλέον δὲν ὑπῆρχε. Μόνον τρεῖς ἄνδρες καὶ ἓν παιδίον, ἀνυ οὐδενὸς μέσου μεταφορᾶς καὶ εἰς ἀπόστασιν τετρακοσίων λευγῶν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς τοῦ Ἀτλαντικοῦ. . .

Τὶ ἐπρεπε νὰ κάμουν; ποῖαν νὰ λάβουν ἀπόφασιν; Νάκολουθήσουν τὸ δρομολόγιον, τὸ καταστρωθὲν ὑπὸ τοῦ Οὐρδαξ, ἀλλ' ὑπὸ περιστάσεις ὀλιγώτερον εὐνοϊκᾶς, ἢ μᾶλλον νὰ προσπαθήσουν νὰ διασχίσουν τὸ δάσος πεζῇ, συντομεύοντες οὕτω τὸν δρόμον μέχρι τῶν συνόρων τοῦ γαλλικοῦ Κόγγου; . . .

Τοιοῦτον ἦτο τὸ σπουδαιότατον πρόβλημα, τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ συζητηθῆ καὶ νὰ λυθῆ, ὅταν θὰ ἐξυπνοῦσαν τὸ πρῶτον ὁ Μὰξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Τζῶν Κόρτ.

Κατὰ τὰς μακρὰς αὐτὰς ὥρας, ὁ Κάμη εἶχε μείνῃ φρουρὸς. Οὐδὲν ἐπεισῶδιον διατάραξε τὴν ἀνάπαυσιν τῶν κοιμωμένων, τίποτε δὲν τοὺς ἔκαμε νὰ φοβηθοῦν νυκτερινὴν ἐπίθεσιν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ ὁδηγός, μετὰ τὸ ρεβόλβερ εἰς τὸ χέρι, ἐπροχώρει ἕως πενήκοντα βήματα, ἔρπων μεταξὺ τῶν θάμνων, ὡσάκις ἠκούετο γύρω θόρυβος ἱκανὸς νὰ τον ἀνησυχήσῃ. Ἄλλὰ πότε ἦτο τὸ τρίξιμον κανονοῦ ξηροῦ κλάδου, πότε τὸ περὺγισμα μεγάλου πτηνοῦ διὰ μέσου τῶν φυλλωμάτων, πότε τὸ βῆμα ἀκινδύνου μωρηαστικοῦ, καὶ πότε οἱ ἀόριστοι ἐκείνοι ἤχοι τοῦ δάσους, ὅταν, ὑπὸ τὸν ἄνεμον τῆς νυκτός, φρίσσουν αἱ ὑψηλαὶ κόρυφαί.

Μόλις οἱ δύο φίλοι ἤνοιξαν τοὺς ὀφθαλμούς, ἐσηκώθησαν ὄρθιοι.

— Καὶ οἱ ἰθαγενεῖς; ἠρώτησεν ὁ Τζῶν Κόρτ.

— Δὲν ἐξαγαφάνηκαν, ἀπεκρίθη ὁ Κάμη.

— Δὲν ἄφισαν ἴχνη τῆς διαβάσεώς των;

— Πολὺ πιθανόν, κυρίε Τζῶν, πρὸς τὰ ἔξω τοῦ δάσους. . .

— Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε.

Καὶ οἱ τρεῖς, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ

Ἄλλα, διηυθύνθησαν κάτω, πρὸς τὸ μέγαν τῆς πεδιάδος. Εἰς ἀπόστασιν τριᾶκοντα βημάτων, τὰ τεκμήρια δὲν ἔλειπαν τῶντι: ἴχνη ποδῶν πολυπληθῆ, χόρτα πατημένα παρὰ τὰς ρίζας τῶν δένδρων, λείψανα δάδων ἡμικαύστων, σωροὶ τέφρας ἐκ τῶν ὁποίων ἀνεδίδοντο ἀκόμη σπινθηρές, φύγανα καπνίζοντα ἀκόμη ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. . . Ἄλλ' οὔτε ἓνας ἄνθρωπος εἰς τὸ δάσος, οὔτε κάτω, οὔτε ἐπάνω εἰς τοὺς κλάδους, μεταξὺ τῶν ὁποίων, πρὸ πέντε

ἢ ἔξ ὠρῶν, ἐκινουῦντο αἱ φλόγες ἐκείναι, αἱ ὁποῖαι ἐφώτιζαν τὸν ὄριζοντα.

— Ἐφυγαν. . . εἶπεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

— Ἡ τουλάχιστον ἀπεκκρύνθησαν, ἀπεκρίθη ὁ Κάμη; ὅπως δὴποτε νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον φόβος. . .

— Ἄν οἱ ἰθαγενεῖς ἀπεμακρύνθησαν, παρετήρησε τότε ὁ Τζῶν Κόρτ, οἱ ἐλέφαντες ἡμᾶς δὲν τοὺς ἐμίμηθησαν.

Καὶ πραγματικῶς τὰ τερατῶδη παχύδερμα περιεφέροντο ἀκόμη ἐξωθεν τοῦ

δάσους. Μερικὰ μάλιστα προσεπάθουν νὰ ἐκβιάσουν τὸν φραγμὸν τῶν δένδρων ἢ νὰ τα καταρρίψουν δι' ἰσχυρῶν ὠθήσεων. Ὅσον διὰ τὴν συστάδα τῶν ταμκρινოდένδρων, ὁ Κάμη καὶ οἱ σύντροφοί του ἠμπόρισαν νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι ἐξερρίχθησαν ὅλα. Ὁ γῆλοφος, στερηθεὶς τοῦ πρσίνου τοῦ στολισμοῦ, ἐφαίνετο τώρα ὡς μικρὸς ὕβος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς πεδιάδος.

(Ἐπεται συνέχεια) Γ. ΒΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ
ΔΟΝ-ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ.

Δὲν πέρασαν ἑπτὰ ἡμέρες ἀφότου ὁ Σάντοος διωρίσθηκε ἡ γεμῶν τοῦ νηιοῦ του, ὅταν ἓνα βράδυ, τὴν ὥρα ποῦ ἐπήγγινε νὰ κοιμηθῆ, ἄκουσεν ἓνα μεγάλο καὶ φθοερὸ θόρυβον: Καμπάνες, φωνές, σάλπιγγες, ταμπούρα, σκυλιά, χαλοῦσε ὁ κόσμος.

Πετάχθη ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, φόρεσε τὰς παντοφλῆς του, ἔτρεξε εἰς τὴν πόρτα καὶ τὴν ἀνοίξεν. Εἶδε τότε ἀπέξω καμμίαν εἰκοσαριά ἀνθρώπων, μετ' ὀπλοὺς ἀντιμαχόμενα.

— Στὰ ὄπλα! στὰ ὄπλα! ἐφώναζαν. Ὑψηλότατε! πρέπει νὰ ὀπλισθῆτε ἀμέσως. ἂν δὲν θέλετε νὰ πέσετε εἰς τὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν σας καὶ νὰ χάσετε τὸ νησί!

— Νὰ ὀπλισθῆτε; εἶπεν ὁ Σάντοος· καλὴ αὐτὴ εἶνε δουλειὰ τοῦ ἀνδρείου Δὸν Κιχώτη. Πηγαίνετε νὰ τον φωνάξετε, αὐτὸς θὰ μας γλυτώσῃ. . .

— Ὡς ποῦ νὰ τον φωνάξουμε, οἱ ἐχθροὶ ἐμβῆκαν! Πρέπει νὰ ὀπλισθῆτε καὶ σεῖς Ὑψηλότατε, καὶ νὰ βγῆτε νὰ τοὺς πολεμήσετε. Νὰ, σοῦ ἐφέραμε ὄπλα ἀμυντικὰ καὶ ἐπιθετικὰ.

— Ἀρματώστε με λοιπόν! εἶπεν ὁ Σάντοος, ἅμα εἶδε τὰ στενά.

Ἀμέσως τοῦ ἔβαλαν δύο μεγάλας ἀσπίδες, μιὰ μπροστὰ καὶ μιὰ πίσω, καὶ τὰς ἔδεσαν ἐπάνω τοῦ ὀφικτὰ μετ' ὀχοινί.

— Τώρα ἐμπρός! τοῦ λέγουν. — Ἐμπρός; Καὶ πῶς νὰ περπατήσω; Ἐγὼ μόλις μπορῶ νὰ κουνήσω τὰ γόνατά μου. — Εἶνε ποῦ σας ἐμποδίζει ὁ φόβος, Ὑψηλότατε. Γιά δοκιμάστε νὰ ἰδῆτε. . .

Ὁ κακομοῖρος ὁ Σάντοος ἔκαμε νὰ περπατήσῃ, ἀλλ' ἀμέσως ἔλαβεν ἄνω φαρδύς-πλατύς, καὶ ἔτσι, μετὰ τὰς δύο ἀσπίδες, ἐμοίαζε ὡς γελῶνα.

Τότε οἱ ἀστεῖοι ἐκείνοι, ἀντὶ νὰ τον βοηθήσουν νὰ σηκωθῆ, βγάλουν τὰς φωνὰς ὅτι ἐφθασαν τάχα οἱ ἐχθροὶ, οὐνοῦν τὰ φῶτα, κτυποῦν τὰς ἀσπίδες μετὰ τὸ κόντάρια, ἀνεβαίνουν ἐπάνω εἰς τὸ Σάντοο, τὸν τοαλαπατοῦν. Εἶνε θαῦμα πῶς δὲν ἔσκασε!

Ἀφ' οὗ βαρέθησαν τὸ παιγνίδι, τὸν σηκώνουν ἐπάνω, τὸν λύνουν, τοῦ βγάλουν τὰς ἀσπίδες, καὶ τοῦ λέγουν: — Ἐνίκησαμε, Ὑψηλότατε. Οἱ ἐχθροὶ τῶκοψαν λάσπη. Τώρα μπορείτε νὰ κυβερνᾶτε τὸ νησί σας ἐλεύθερα.

Ποῦ τὰκούει αὐτὰ ὁ Σάντοος! Κούτσα-κούτσα κατεβαίνει εἰς τὸ σταῦλο, βρῖσκει τὸ γαϊδουράκι του, τὸ ἀγκαλιάζει, τὸ φιλεῖ, τὸ καβαλικεύει, καὶ ἀπὸ δῶ πάν οἱ ἄλλοι.

— Τί τα ἤθελα αὐτὰ; λέγει μετὰ τὸν νοῦν του. Ἐγὼ δὲν ἐγεννήθηκα γιὰ νὰ εἶμαι Ἡγεμῶν!

[Συνέχεια προσεχῶς]

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΚΥΑΝΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

Μίαν φοράν ἐξέωσαν πέντε παιδιά, πέντε καλοί φίλοι, οἱ ὅποιοι ἐπαιζαν πάντοτε μαζί καὶ δὲν ἐχωρίζοντο σχεδὸν ποτέ.

Ὁ μεγαλύτερος ἦτο δεκατριῶν χρόνων ὁ μικρότερος ἑνδεκά, καὶ οἱ τρεῖς ἄλλοι ἐσχημάτιζαν κλίμακα μεταξύ τῶν δύο.

Ὁ πρῶτος ὠνομάζετο Ρίζος. Αὐτὸς εἶχε πολλὴν προθυμίαν, ἀλλὰ ἐκουράζετο γρήγορα εἰς τὸ παιγνίδι ἢ εἰς τὴν ἐργασίαν προηγεῖτο πάντοτε ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἀλλ' ἐπειτα ἔμενεν ὀπίσω ἀπὸ ὅλους.

Ὁ δεῦτερος ὠνομάζετο Ἀλέξιος, ὁ τρίτος Ρόκος. Τίποτε ἐπεναιτικὸν δὲν εἰμποροῦμεν νὰ εἰπωμεν δι' αὐτούς, παρὰ μόνον ὅτι εἶχον καλὸν χαρακτήρα.

Ὁ κληρὸς ὄλιγον, νυστάζοντες ἐπάνω εἰς τὰ βιβλία των, καὶ προθυμότεροι νὰ παρακολουθῶν τὸ πέταγμα τῶν μυιῶν παρὰ τὸ μάθημα τοῦ διδασκάλου των.

Ὁ τέταρτος ἐλέγετο Οὐγός. Ἦτο ἡσυχὸν παιδί, φίλεργον, ἐπιμελές, καὶ δὲν ἄφινε ποτὲ ἐργασίαν χωρὶς νὰ τὴν τελειώσῃ. Ὀλιγώτερον εὐφυῆς ἀπὸ τὸν Ρίζον, εἶχεν ὅμως θάρρος καὶ ἐπιμονήν, ἢ ὅποια ἐνικοῦσεν ὅλα τὰ προσκόμματα.

Ὁ πέμπτος, ὁ μικρὸς Εὐτύχιος, ἦτο ψυχὴ τρυφερά, εὐαίσθητος πρὸς κάθε πόνον, εἴτε ἐμφύχου εἴτε ἀψύχου. Ὀνειροπόλος, ρεμβώδης, ἐκτιμῶν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα, τὴν ἡσυχίαν του. Εἶτε διὰ νὰ παίξῃ, εἴτε διὰ νὰ μάθῃ, κάθε προσπάθεια τοῦ εἶδεν κόπον. Ποτὲ δὲν ἐπρότεινε τίποτε αὐτὸς ἀλλ' ἀμυκιάπεφασίζετο κάτι, ἀκολουθεῖσε τοὺς ἄλλους.

Πλησίον τοῦ χωρίου των, ὑπῆρχεν ὄροσειρά πολὺ ὑψηλή, αἱ διακλαδῶσεις τῆς ὁποίας ἔφθαναν μέχρι τῆς πεδιάδος, ἔπου ἀνέκλυπτον ἐδῶ κ' ἐκεῖ βράχιοι, ὅμοιοι μὲ πελώρια μαυιτάρια.

Ἐπὶ ἀπὸ τοὺς βράχους αὐτοὺς ἦτο πολὺ ὑψηλότερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Εἰς τὸ χωρίον τὸν ἔλεγαν Βόλον.

Εὐκολώτερα ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ αναρριχηθῇ εἰς ἕνα τοῖχον, παρὰ εἰς τὸν Βόλον αὐτόν, ὁ ὁποῖος εἶχε τὰς πλευρὰς ὀλωδιδίου λείας, χωρὶς ἐξοχὴν, χωρὶς στήριγμα πουθενά. Διὰ τοῦτο κανένα παιδί δὲν ἠμπόρεσε ποτὲ νὰ ἀναβῇ εἰς τὴν κορυφὴν του.

Ἐν τοῦτοις, οἱ πέντε φίλοι ἀπεφάσισαν μίαν ἡμέραν νὰ δοκιμάσουν.

Τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα, εἶχαν ἰδῆ ἕνα ἀετὸν, ὁ ὁποῖος ἐγύθη ἐκεῖ ἐπάνω ἀλλὰ δὲν ἐξαναπέταξε. Ἀπὸ τότε, κάθε πρωΐ, δύο ἀετιδεῖς ἤρχοντο εἰς τὸν βράχον, ἔμεναν ἐκεῖ ὄλιγον, καὶ ἔπειτα ἐπετοῦσαν μακρὰν.

Ὁ Ρίζος συνεπέρανεν, ὅτι ὁ μεγάλος ἀετὸς θὰ ἦτο πληγωμένος, ὅτι τὰ παι-

διά του ἐπήγαιναν ἐκεῖ διὰ νὰ τῷ φέρουν τροφήν, καὶ ὅτι ἴσως ὑπῆρχε τρόπος, στή- νοντες παγίδα, νὰ τοὺς πιάσουν καὶ τοὺς τρεῖς.

Οἱ πέντε φίλοι ἐξεκίνησαν. Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸν βράχον, τὸν ἐπεριτριγύρι- σαν πολλὰς φορές, διὰ νὰ ἰδοῦν μήπως ὑπῆρχε κανὲν μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο εὐκὸλον νὰ ἀναβῶν.

Δὲν εἶδαν τίποτε, καὶ τότε ἔκαμν συμβούλιον.

Ὁ Ρίζος, βιαστικὸς πάντοτε, ἐπρό- τεινε νὰ ἀναβῶν ὁ ἕνας εἰς τὸν ὄμον τοῦ ἄλλου. Ἀλλὰ ὡς πόσον θὰ ἔφθαναν ἔτσι; Τὶ ἦσαν πέντε παιδικὰ ἀναστήματα ἀ- πέναντι τοῦ γίγαντος ἐκεῖνου;

Τότε τὸ ἀνυπόμονον παιδίον ἀνήγγει- λεν, ὅτι θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ χωρίον νὰ φέρῃ μίαν κλίμακα.

— Ποῖός ἔρχεται μαζί μου; ἠρώτησε.

— Ἐγὼ ὄχι! ἐδήλωσεν ὁ Εὐτύχιος, ἔξαπλωθεὶς ἤδη εἰς τὴν σκιάν. Λυποῦ- μαι πολὺ τὸν πληγωμένον ἀετὸν, ἀλλ' ἀπὸ αὐτὸ πῶς ἐτοιμάζεσθε νὰ του κάμε- τε, καλλίτερα νὰ μείνῃ ἐκεῖ. Ἐγὼ δὲν σκαρφαλῶν ἔστὸ βράχο.

Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ παρατηρῇ ἕνα μύρμηκα, ὁ ὁποῖος ἔσουρε φορτίον τρεῖς φορές μεγαλύτερον ἀπὸ τὸ ἀνάστημά του.

Ὁ Ἀλέξιος καὶ ὁ Ρόκος ἐδέχθησαν νὰ κολουθῆσαν τὸν Ρίζον, οὕτω μόνος ὁ Οὐγός ἔμεινε ἀπέναντι τοῦ βράχου.

Ἀφ' οὗ τὸν ἐξήτασε καὶ πάλιν μὲ προ- σοχήν, παρατήρησεν ἐπάνω εἰς τὸν γρα- νίτην, μεταξύ τῶν λειχήνων, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐπραίνιζαν, μερικὰς σχισμάδας πολὺ στενάς καὶ πολὺ βαθεῖς, καθὼς ἐφαίνετο.

Τότε ἐσκέφθη, ὅτι ἂν ἔχωνε μικροὺς παγάλους ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς τὰς σχισμάδας αὐτάς, ἠμποροῦσε νὰ νικηκαταστήσῃ ἐξάι- ρετα τὴν κλίμακα τοῦ Ρίζου, ἢ ὅποια ἄλ- λως τε θὰ ἦτο δύσκολον νὰ μετακομισθῇ καὶ νὰ στέρεωθῇ.

Ἐρχεῖσθε τὸ βέβαιον ὑπομονὴ καὶ και- ρός, ἀλλὰ καὶ τί κατορθώνεται χωρὶς αὐτά;

Ἐπέβαλε τὸ σχέδιόν του εἰς τὸν Εὐ- τύχιον. Ὁ Εὐτύχιος τὸ ἐπέδοξίμασε. Ἀλ- λά ὅταν ὁ φίλος του τὸν προσεκάλεσεν εἰς τὸ πλησίον δάσος, νὰ κόψουν κλάδους διὰ νὰ κατασκευάσουν τοὺς μικροὺς παγά- λους, ἐκεῖνος ἠρήνηθ' ἐπὶ τὸν ἀκολουθῆσεν.

— Βαρίζεται, εἶπεν ἄφνης μὲ ἡσυχον. Ὁ Οὐγός λοιπὸν ἐπήγέ μόνος εἰς τὸ δάσος.

Ἡ ἀπουσία του διήρκεσε δύο ὥρας. Ὅταν ἐπέστρεψεν, ὁ Ρίζος καὶ οἱ δύο ἄλ- λοι δὲν εἶχαν ἀκόμη φανῆ.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Οὐγός ἔκοψε καὶ ἔξυ- σεν ἕως τριάκοντα παγάλους, τῶν ὁποίων τὸ μῦτερδὸν ἄκρον εἰσεχώρησεν ἀρκετὰ βα- θεῖα εἰς τὰς σχισμάδας τοῦ βράχου. Δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ πατήσῃ ἐπάνω ἡμ- ποροῦσαν νὰ βασιτάσουν βάρος δύο φορές μεγαλύτερον ἀπὸ τὸ ἰδικόν του.

Ἐπιτέλους τὸ μεσημέρι ἐπανήλθον καὶ οἱ τρεῖς οἱ ἄλλοι, φέροντες μίαν κλίμακα πέντε μέτρων καὶ παραπονούμενοι ὅτι εἶνε κατακουρασμένοι.

Τὶ ἔκαμναν λοιπὸν τὴν ὥραν; Ὅταν ὁ Οὐγός τοὺς ἠρώτησεν, ἀπεκρίθησαν ὅτι εἶχαν παίξῃ μὲ ἄλλα παιδιά, τοῦ τα συ- νήνησαν εἰς τὸν δρόμον, ὅτι ἐστάθησαν νὰ κούσουν τὴν φιλονεικίαν δύο γραϊδίων καὶ ἔπειτα... ὅτι ἐγάχευσαν εἰς τὴν πλατείαν τοῦ χωρίου.

Καὶ μὲ τὴν πεποιθήσιν, ὅτι ἦσαν ἄξιοι ἀναπαύσεως, ἐπήγαν ν' ἐξηπλώθησαν πλησίον τοῦ Εὐτυχίου.

— Στάθητε, εἶπεν ὁ Οὐγός, προτείνω νὰ φάμε ὅ,τι ἔχουμε μαζί μας. Ἀμὰ χορ- τάσετε καλά, ἴσως θελήσετε νὰ ἐργα- σθῆτε μὲ ζῆλον. Νομίζω ὅτι εὐρήκα ἕνα καλὸν μέσον διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὸν σκο- πὸν μας.

Καὶ ἀνεκρίνωσε τὸ σχέδιόν του. Οἱ ἄλλοι τὸ ἠδύραν πολὺ δύσκολον καὶ σχεδὸν τὸ ἀπέκρουσαν. Τελος πάντων, βλέποντες ὅτι τὸ πρᾶγμα ἀπαιτοῦσε χρό- νον καὶ κόπον, ἔχασαν τὴν ὄρεξιν νὰ τὰ ἐπιχειρήσουν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΤΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΔΗΓΙΑ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ἀναγραμματισμός. — Ἐδῶ ἡ μία λέξις προκύπτει ἀπὸ τὴν ἄλλην μόνον δι' ἀναγραμμα- τισμού, ἴησι δι' οἰκισθῆποτε μεταβολῆς ἐκ τῆς τάξεως τῶν στοιχείων, ἄνευ προσθήκης ἢ ἀφαι- ρέσεως. Κατ' ἀνάγκην ἡ ὀρθογραφία τηρεῖται. Παράδειγμα :

Εἶμαι ἡ ὕλη, κάθε πᾶγμα. Ἄν με ἀναγραμματίσῃς. Ὡς ποσὸν ἐμπερισημένον. Ἐστὶν ἱερὰν δὲ μὴ μανιανθῆς. (Σύμα - Ἀμῶς)

Οὕτως ὁ Φόρος γίνεται Ἀφόρα, ἡ Χλόη - Λο- λή, ἡ Πάργα - Πράγα, τὸ Ἄλμα - Λάμα, ὁ Πανσαῖας - Ἀπάσαις, κτλ. Εἶδος Ἀναγραμματισμοῦ εἶνε καὶ ὁ Ἀνασπλ- λασμός, ὅταν ἡ μία λέξις προκύπτῃ ἐκ τῆς ἄλλης διὰ μεταβολῆς εἰς τὴν τάξιν τῶν συλλα- βῶν. Παράδειγματος χάριν : Τέως - ὄστε, Λαμὸς - Μόσχα, κτλ.

Τονόγραφος. — Εἰς τὸν Τονόγραφον ἡ μία λέξις προκύπτει ἐκ τῆς ἄλλης διὰ μόνως τῆς με- ταθέσεως τοῦ τόνου. Παράδειγμα :

Ὅπως ἔγω ἐν μαρίσῃς Εἶμαι ἡμᾶ τι κοινόν. Ἐάν με ὀρνυθῆσῃς Εἶμαι μία ἐκ τῶν τριῶν. (Κλώθω - Κλωθῶ.)

Ἡ τήρησις τῆς ὀρθογραφίας δὲν εἶνε ἀπαραί- τητος. Οὕτως ὁ Κῆρος εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ Κηρός, ἢ Μήθεια - Μηθία κτλ.

Εἶδος Τονογράφου εἶνε καὶ ὁ Πνευματόγραφος, ὅταν ἡ μία λέξις προκύπτῃ ἐκ τῆς ἄλλης διὰ μό- νως τῆς ἀλλαγῆς τοῦ πνεύματος. Παράδειγμα :

Πάντα χροῖσιν θὰ εἶμαι μὲ δασίαν ἐν μαρίσῃς. Ἐάν ψέψῃς ἄνευ μου βάλῃς, διὰ νὰ μ' εὐφῆς. Ἐπὶ φρον- ἰτεῖσῃς. (ἄρα - ἄρα) (Ἐπεται συνέχεια)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Φιφὴ διηγείται, ὅτι καὶ τὸ συγκινητικώ- τερον διήγημα νὰ διαβάσῃ, ποτὲ δὲν θαυμάζει. Κι ἡ μικρὰ Λίκα διακόπτοσα : — Ἐμῆματα λές. Προχθὲς ποῦ σ' ἐμάλλω- σεν ἡ μαμά, πῶς ἔκλαιες :

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς σίλης τῶν Μουσῶν * * *

Ὁ Διδάσκαλος : — Εἰπέ μου, Λιλὴ, με- ρικὰ κατοικίδια ζῶα. Ἡ Λιλὴ : — Ὁ ἵππος, ὁ ὄνος, ὁ ἀλέκτωρ... Ὁ Διδάσκαλος : — Ναι, ἀλλὰ ἐν τετραπό- δον, ποῦ δὲν μα; ἀφίνει νὰ κοιμηθῶμεν ἀπὸ τὸν θέρυθον;...

Ἡ Λιλὴ (μετὰ τινα σκέψιν) : — Τὸ πιάνο μας ! Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ ἱπποῦ τῶν Ἀνέμων

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΔΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ 4ου ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

Οἱ δύο καλλιτέχναι, οἱ ὁποῖοι, ἀφ' οὐ κατασκευά- σαν τὸν Λιονάνθρωπον, ἐκρύβθησαν διὰ νὰ κού- σουν φαίνεται, τὰ σχόλια τῶν διαβατῶν, εὐρισκον- ται ὡς ἔξης : Ὁ πρῶτος, διαγράφει τρόπον τιᾶ μίαν διαγωνίον ἀντιρροῦσαν τὴν ἀριστερὰ καὶ ἀνω- γωνίαν τῆς εἰκόνης. Σχη- ματίζεται ἀπὸ τὰ δενδρύλλια, μεταξύ τῶν ὁποίων θὰ ἰδῆτε τὴν κεφαλὴν του (εἰς τὸ μέσον σχεδὸν τῆς εἰκόνης) ἐν ᾧ οἱ πόδες του ἐγγίζουσι τὴν κεφαλὴν τοῦ Χιονάνθρωπου. Ὁ δεῦτερος φαίνεται, ἂν στρέψωμεν τὴν εἰκόνα οὕτως, ὥστε ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ πλευρὰ νὰ γίνῃ βάση. Καὶ αὐτοῦ ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ κορμὸς σχηματίζονται ἀπὸ τοὺς κλάδους τῶν δενδρύλλιων, οἱ δὲ πόδες του εἶνε μέρος τῆς θύρας, ἢ ὅποια φαίνεται δεξιᾷ. Ἄλλ' εἰς τὴν εὐ- ρεσιν θὰ σας διηγήσουν καὶ αἱ ἀπέναντι εἰκόνες.

Εἰς τὰς προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν βλέπετε συχνότατα ἐντὸς παρενθέσεως τὰς φράσεις : «μὲ τὸ ὄνομά των» ἢ «ἐάν θέλουν, μὲ τὸ ὄνομά των» ἢ «εἰ δυνατόν μὲ τὸ ὄνομά των» κ.τ.λ. κ.τ.λ. Ὅλοι σχεδὸν ὅσοι προτείνουν ἀνταλλαγήν Μικρῶν Μυστικῶν ἐννοοῦν νὰ ζητήσουν καὶ τὸ ὄνομα. Τὸ πρᾶγμα ἐπαράνιζεν, καὶ πρέπει νὰ τὸ καταρ- γήσω. Διὰ τοὺς ἔξης λόγους : α') διότι αἱ φρά- σεις αὐταὶ, συχνότατα ἐπαναλαμβάνονται, ἀ- παιτοῦν χρόνον πολὺν, τὸν ὁποῖον δὲν ἔχομεν β') καὶ σπουδαιότερον, δι' αὐτῶν παρεμποδίζεται ἡ ἀνταλλαγή Μικρῶν Μυστικῶν, διότι πολλοὶ νομίζοντες ὅτι εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ φανερώσουν τὸ ὄνομά των, καὶ μὴ θέλοντες νὰ πράξουν τοῦ- το, προτιμοῦν νὰ μὴ στείλουν διόλου τετραδίον, δηλαδὴ νὰ μὴ δεχθῶν τὴν ἀνταλλαγὴν. Εἰς τὸ ἔξῃ λοιπὸν, αἱ προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν θὰ δημοσιεύονται ἔνθα, ἄνευ οὐδεμίαν παρενθέσεως καὶ ὁποῖος βέλῃ νὰ φανερωθῇ τὸ ὄνομά του, ἄς τῷ γράψῃ εἰς τὸ τετραδίον ὅποιος δὲν θέλει, ἄς γρά- ψῃ μόνον τὸ ψευδώνυμόν του. Καὶ τελειοῖται.

Περὶ τὸν πρᾶγμα, Σεμνὴ Κόρη, [EE] νὰ μ' ἐρωτᾷς πῶς γράφεται μίαν σύντομος καὶ περιε- κτικὴ ἐπιστολή, ἀφ' οὗ τοιαυτὴ ἦτο ἡ ἰδική σου, πρὸς τὸν δὲ καὶ τρυφερωτάτη καὶ εὐφυστάτη. Πολὺ μὲ ἤρεσεν αὐτὴ ἡ φράσις σου : «Σὰ πα- ρακαλῶ πολὺ νὰ φιλήσῃς ἐκ μέρους μου τὸ νεο- γέννητον Ξένο-πουλάκι. Σὰς κελαδεῖ; Πῶς ἦ- θελα νὰ ἤξευρά καὶ τὸ ὄνομά του. Ὅταν θὰ τὸ βαπτίσῃς μὲ τί μὲ τὸ πῆς;» — Ἐγινώσκεται.

Μικρὰ Βιολιστὰ [E] διὰ τὴν ὥραϊαν καὶ πα- τριωτικὴν ἐπιστολήν σου. Πολὺ μ' εὐχαρίστησαν αἱ φωτογραφίαι, ποῦ εἶχες τὴν καλωσύνην νὰ μου

στείλῃς. Ἐκείνην προπάντων που παριστᾷ τὸν Πρίγκιπα Γεώργιον εἰσερχόμενον εἰς τὴν Ἐκ- κλησίαν, τὴ ὥραϊα ποῦ εἶνε ! Πολὺ ἐπιτυχημένη ἡ εἰκόνα τοῦ θαυματοῦ, μὲ τὴν ὁποῖαν ἐστόλισε τὴν ἐπιστολήν σου, Ἀρι- στεῦ. Εἰς τὴν ἀρχὴν τὴν ἐπῆρξ διὰ φωτογρα- φίαν. Εἰς τὴν περιστασίαν, περὶ τῆς ὁποίας μ' ἐ- ρωτᾷς, σοῦ ἀπαντῶ δι' ἐπῆρες ἄριστα. Ναι, ἀρκετοὺς συνδρομητὰς ἔχω εἰς τὴν ὁδὸν Οἰκο- νόμου.

Πόσον καιρὸν εἶχες νὰ φανῇς, Ἀλεξίκερα- νον ! Γράφε μου, ἔστω καὶ σύντομος, ὁσάκις σοῦ ἐπιτρέπου τὰ μαθήματα ἀλλὰ μὴ μου στέλ- λῃς Ἀσκήσεις μετὰ τὴν προθεσίμην τοῦ Δια- γωνισμοῦ, διότι δὲν τὰς δεχόμεαι.

Υ. Β. Ζ. ἔχει καλῶς, καὶ σὺ πλεον ἐνόησε. Περισσότερον ἀπὸ σέ, Σιωπηλὴ Νύξ, θὰ λυ- πηθῶ ἐγὼ ἂν ἀλλάξῃς τὸ ψευδώνυμόν σου. Εἶνε ὥραϊον ἔπειτα μήπως δὲν θὰ μάθωμ σιγὰ-σιγὰ καὶ τὸ ἄλλον; Ἄν ἐπιμένῃς ὅμως, γράψε μου πάλιν, ἀφ' οὗ ἔρχῃ κανὲν ἐπίσημ ὥραϊον, διότι αὐτὰ που προτείνεις δὲν μου φαίνονται σύμφωνα μὲ τὸν ἰσχυρὸν χαρακτήρα σου.

Λευκὸν Κρίνον [EE] διὰ τὴν ὥραϊαν ἐπιστο- λὴν καὶ τὴν μεταφράσιν τοῦ «Ταξιδιῶν-σου». Καὶ τὰ δύο γραφικὰ σου εἶνε ἐπίσης εὐάγωνιστα. Τὸ τετραδίον σου ἐστάλη. Τὰ ψευδώνυμα τῶν καθυστερούντων θὰ δημοσιευθῶν προσεχῶς. Ἐ, σοῦ ἀπήντησα εἰς ὅλα;

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ βραβεύσῃ τὸ καλλίτερον τετραδίον ἐκ τῶν 100 πρώτων, τὰ ὁποῖα θὰ ἐλάμβανεν : Ἐως τώρα ἔχει λάβῃ 120, καὶ κρίνω μόνον τὰ ἑμ- μετρα, βραβεύει τὸ τοῦ Θεαγένους, πρὸς τὸν ὁποῖον στέλλει διὰ τοῦ γραφεῖου μου ἐν χρυσόδε- ταν βιβλίον καὶ ἄς φροντίσῃ νὰ τὸ λάβῃ. Ὁ βραβεύσῃ καὶ τὸ καλλίτερον ἐκ τῶν πεσόντων, ἄμα ὁ ἀριθμὸς τῶν τετραδίων του γίνῃ 150.

Χωρὶς Διάβολο [EE] διὰ τὴν ὥραϊαν ἐπιστο- λήν. Μοῦ ἤρεσαν ἰδιαιτέρως ὅσα γράφετε περὶ τῆς Ἀλληλογραφίας μας, τῆς ὁποίας ἐνόησε κάλλιστα τὸν σκοπὸν. Πόσον θὰ χαρῆ τὸ πτωχὸν παιδίον τῆς Λαρίσης, ὅταν θὰ μάθῃ ὅτι ὁ Σύλ- λογός σας ἀπεράσισε, νὰ τον ἐγγράφῃ συνδρομη- τὴν κατ' ἔτος !

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των. δεχο- μαί μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοῦ νέου μου φί- λου: Πέγγον Ἀϊρέλ (Α. Ρ.) Κίερινον Καρα- ρίνι (Ε. Α. Μ.) πολὺ καλὰ ἐσκέφθης. Μικρὰν Ἀκανθὺλλίδα (Β. Κ.) σοῦ ἐγκρίνω ἐν ἑκ τῶν δύο προτιμωμένων αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ ἐπό- μενον.) Κόρη τῆς Σιωνίτης (Μ. Ν. Θ.) δὲν περὶ ἔξῃ ἂν εἶσαι μικρῶν εἰμπορεῖς ἐξαιρέτα νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς δι' αὐτὸ ὄριον πάντοτε μεγάλως προθεβόμεν.) Πίθη- κον τοῦ Βοργιῶν (Δ. Π. Μ.) μόνον τοῦτο ἦτο ἐλεύθερον.) Εὐέλιν Ἀλεια (★ ἰδοὺ αὐτὸ που προτιμᾷς καὶ σὺ εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου ἀ- παντᾷ ὁ Ὁδηγὸς ἐκεῖ θὰ ἴδῃς τί δεχόμεαι, καὶ προπάντων ποτέ.) Σταυροφόρον (Ο. Ψ. Ω.) Δικαικὸν Ρήτορα (Ν. Ω.) ἔχει καλῶς ἡ ἐπι- στολή σου δὲν με ἠνώχλησε διόλου, οὐτε ἦτο δυσανάγνωστος, ὅπως νομίζεις. μακάρι νὰ ἔ- γραψαν ὅλοι ἔτσι ! καὶ Γαλιάντραν (χωρὶς ἀρχικὰ, ἀφ' οὗ το βέλῃς; ἀλλὰ θὰ ἐνόησῃς; ὅτι ἐνοῶ σέ ; [E] διὰ τὴν ὥραϊαν ἐπιστολήν.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι : ὁ Κλάδος Μυροῖνης ἐρωτᾷ τὴν Νεράιδαν τῶν Σπεσσιῶν ἂν εἶνε ἐκ Σπεσιῶν (διότι ἡ μητέρα του εἶνε ἀ- πὸ ἐκεῖ;) καὶ ἂν ἔχῃ ὑγίαν πολλὰς φορές εἰς τὰς Σπέστας; — Ἡ Δεσποινὴ Παρακάρτης εὐχαριστῇ τὴν Μικρὰν Βιολιστρίαν διὰ τοὺς χαιρετισμοὺς τῆς; — Ἡ Ἀδριανὴ Ἡλιάδου ἀ- σπάζεται τὴν Μίαν Λοῖλον, τὴν ὁποῖαν γνω- ρίζει ἀπὸ τὴν Μουσικὴν Σχολήν τῆς Κας Λόν- τερ; — ὁ Κελτικὸς ἀσπάζεται τὸν Κρόταλον, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε τὴν ἰδίαν ἀπάντησιν εἰς ἐν

φύλλον τῆς «Διαπλάσεως» ὥστε ὑποθέτει ὅτι θὰ ἔκαμαν τὴν ἰδίαν πρότασιν. — τὸ Χρυσὸν Φαρά- κι ἀσπάζεται τὸν Φάρον τῆς Μυκόνου καὶ τὸ Χαλκιδικεὸν Κοκκίλιον. — Ἡ Μικρὰ Βιολι- στρία πληροφορεῖ τὴν Δεσποινίδα Παρακάρ- τησον, ὅτι ἐμάντευσεν ποία εἶνε. — Ἡ Διονυσία Πηγὴ ἀσπάζεται τὴν Ρήταν Σκούφου, τὴν ὁποῖαν γράφει, καὶ ζητεῖ τὸ ψευδώνυμόν τῆς. — Ἡ Ἀθὴνα Καρδία ζητεῖ ἄλληλογραφίαν μὲ τὴν Ἑλπίδα τῶν Δυστυχῶν, τὴν ὁποῖαν γνω- ρίζει; — Ἡ Σεμνὴ Κόρη ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς Σκιδεῦ Ἀρσῆ, καὶ τὰ ἀρχικὰ τῆς Παιδικῆς Χα- ρῆς. — τὸ Ἀλεξίκερανον, ὡς συμπολίτης, ἀν- τιστοιχεῖ τὸ Κόκκινο Καπελάκι. — Ἡ Χιακὴ Πανσέληνος ἀσπάζεται πᾶσα, τὰς ἐν Χίω συν-δρομητριάς, καὶ ἰδιαιτέρως τὴν πρώην Φθινο- ποριτὴν Νόκτα καὶ τὴν Χιακὴν Μαργαρί- ταν. — Ἡ Χιακὴ Βραδύα ἀσπάζεται τὴν Χια- κὴν Μαργαρίταν καὶ νὰ τῆς ζῆσῃ τὸ νέον τῆς ἐξαδεφάκι. — Ἡ Ονειροπόλος Ψυχὴ πληροφο- ρεῖ τὸν Ἀπόγονον τοῦ Νεστόρου ὅτι προσεχῶς θὰ ἐπισκεθῇ τὴν πόλιν του. — Ἡ Παρίστρια κα- τενθουσιασμένη ἀπὸ τὴν πρώην συναυλίαν τοῦ Ὀδείου, συγχαίρει θερμῶς τὴν Χλόην τὸν Κη- ρισσοῦ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς καὶ τὴ εὐχεταί εἰς ἀνώτερον. — Ἡ Ἀμαρῦλλις ἀσπάζεται τὴν Κυκλαίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν θὰ γράψῃ — τὸ Κορινθιακὸν Κῦμα ἀσπάζεται τὸ Ζιζάνιον τοῦ Σχολείου καὶ ζητεῖ ἀρχικὰ καὶ τὴν διαμο- νὴν του. — τὸ Λευκὸν Κρίνον ἀσπάζεται τὴν Πολύχρονον Χρυσάλλίδα, καὶ πολὺ πολὺ ἐ- λυπηθὴ διὰ τὸν θάνατον τοῦ χαριτωμένου μικροῦ ἀνεψιῦ χαιρετᾷ δὲ τὸ Φουγάρο τῆς Εὐγενίας. — Ἡ Μικρὰ Βιολιστρία ἀσπάζεται τὰς μαθη- τριάς τοῦ Πάρθεναγωγείου Τριανταφυλλίδου — ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης ἀναποδοῖ εἰς τὴν Χρυσότερον Ἀλκίωνα τὰς εὐχαριστίας του.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιπομοῦν νὰνταλλά- ζουν : τὸ Νευροσπαστικὸν μὲ τὸν Δαρνοστερῆ Νάναρον, Μαθηματικὸν Ἀ

